

Θέλω από σένα κάτι κι έχω φύλαγμα
τέτοιο, πού ανέγγιχτο δ,τι δώσεις μου θα
μείνει:
Έχω έναν ίσκιο στής καρδιάς τὰ τρισάθρα
για τών λευκών σου τών χειρών την καλω-
σύνη.

ΣΑΡΚΑ ΜΙΑ (άποσπάσματα)

Στῆς γράνας την άπανεμιὰ
φύτρο στοῦ λιθαριοῦ την κώχη
για τὸ δρεπάνι τοῦ δοριᾶ
σάν άπιαστο άπ' τοῦ χρόνου την άπόχη
άχώρεστο σ' ένα χωράφι
καὶ σὲ ζωὴ μιὰ (...)

Περνοῦν μιὰ νύχτα κάτω άπ' τ' άστρα
σὴ δροσιά.
Μιά ξάγρυπνη έγνοια τοὺς φτερώνει
τὸ νοῦ τους άπου δρόμου σκόνη
καὶ ξαστεριά (...)

Κι' εἴμαστε δυὸ
μόνο δυὸ
κι' ὅλη ἡ ζωὴ δὲ μᾶς προφταίνει
μιὰ ζωὴ δὲ μᾶς χορταίνει
άγαπημένη! (...)

Οὐρανὲ μου χαμένε
πελαργὲ πληγωμένε
τρισεγάλος ὁ κύκλος τῆς ζωῆς.
Πῶς βολεῖ δίχως ταίρι
μόνος μι' άγνωρη χώρα
δίχως φῶς, δίχως χέρι
νὰ διαδείς; (...)

Γυρνούσαμε: στὸν ὤμο τὰ δρεπάνια
κι' ένα δεμάτι στάχυα ἄκρῳ
σάμπως γιὰ νὰ πλέξουμε στεφάνει·
—δόξα στὸ τυραγνισμένο Σῶμα
καὶ περηφάνεια.—

Κι' άπ' τῆς γῆς τὴν πυρωμένη άνάσα
π' άχνιζε σάν τοῦ φωμιοῦ τὴν κόρα
σάν σπυρὶ πού ξαναπιδάνει πάλι
—προσφορά στοῦ θερισμοῦ τ' άτσάλι—
ἡ ζωὴ πηδούσε νικηφόρα
πάνω άπ' τὴν άγάπη, πάνω άπ' τὴν άμάχη
π' άνταμώναν σ' άγκαλιὰν εἰρηνοφόρα
στὸ Στάχυ.

Κι ὅπου τοῦ θανάτου θῶρι
κι ὅπου θερισμός κι άμάχη
τ' ὄργωμα, ἡ σπορά, τὸ στάχυ
τῆς ζωῆς τ' άρτοφόρι (...)

Μετά, σκουπίζοντας τὰ χέρια άπ' τὰ ζυμάρια
σκέπαζες, τελειώνοντας, τὴ σκάφη
καὶ σταύρωνες τ' ὀλόξεστο προζύμι
σὰ νάτανε παιδί σου
πού κοιμῶταν... (...)

...Άργοπατῶ
κι αὐτὴ πού νοιώθει
τὸ σίμωμα τοῦ σύντροφου σάν αἶθρα
άναρριγáει σὰ φύλλο (...)

Φροντιστήριο

ΑΓΓΛΙΚΗΣ

Μεθενίτη

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ 27

ΤΗΛΕΦ. 322.139

ΕΝΤΑΤΙΚΗ

CONVERSATION

ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΕΘΕΝΙΤΗ

ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ

ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΕΞΕΤΕΡ (ΑΓΓΛΙΑΣ)